

*R*esnična zgodba o
Velikonočnem Zajcu

Petra in Polona Bandelj

Petra Bandelj

Resnična zgodba o Velikonočnem Zajcu

Izšlo v samozaložbi. Kranj 2016.

Oblikovanje: Polona Bandelj

© 2016 Petra Bandelj

Vse pravice pridržane.

Brez pisnega dovoljenja avtorice reprodukcija knjige ni dovoljena v nobeni obliki za javno ali zasebno uporabo.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32(0.034.2)

BANDELJ, Petra, 1976-

.....Resnična zgodba o Velikonočnem Zajcu [Elektronski vir] / Petra Bandelj.
- El. knjiga. - Kranj : samozal., 2016

ISBN 978-961-283-589-7 (pdf)

284087808

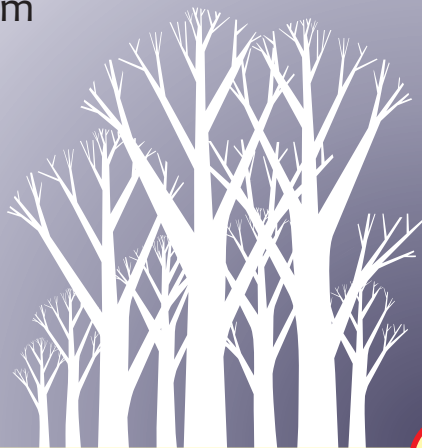
Resnična zgodba o
Velikonočnem Zajcu

Vsi poznamo Velikonočnega Zajca. Veselega, poskočnega in z zelo dolgimi uhlji, ki nam na velikonočno jutro prinese darilo in na vrtu skrije veliko pisanic. Pa veste, kako gre njegova zgodba?

Prav rada vam jo povem.

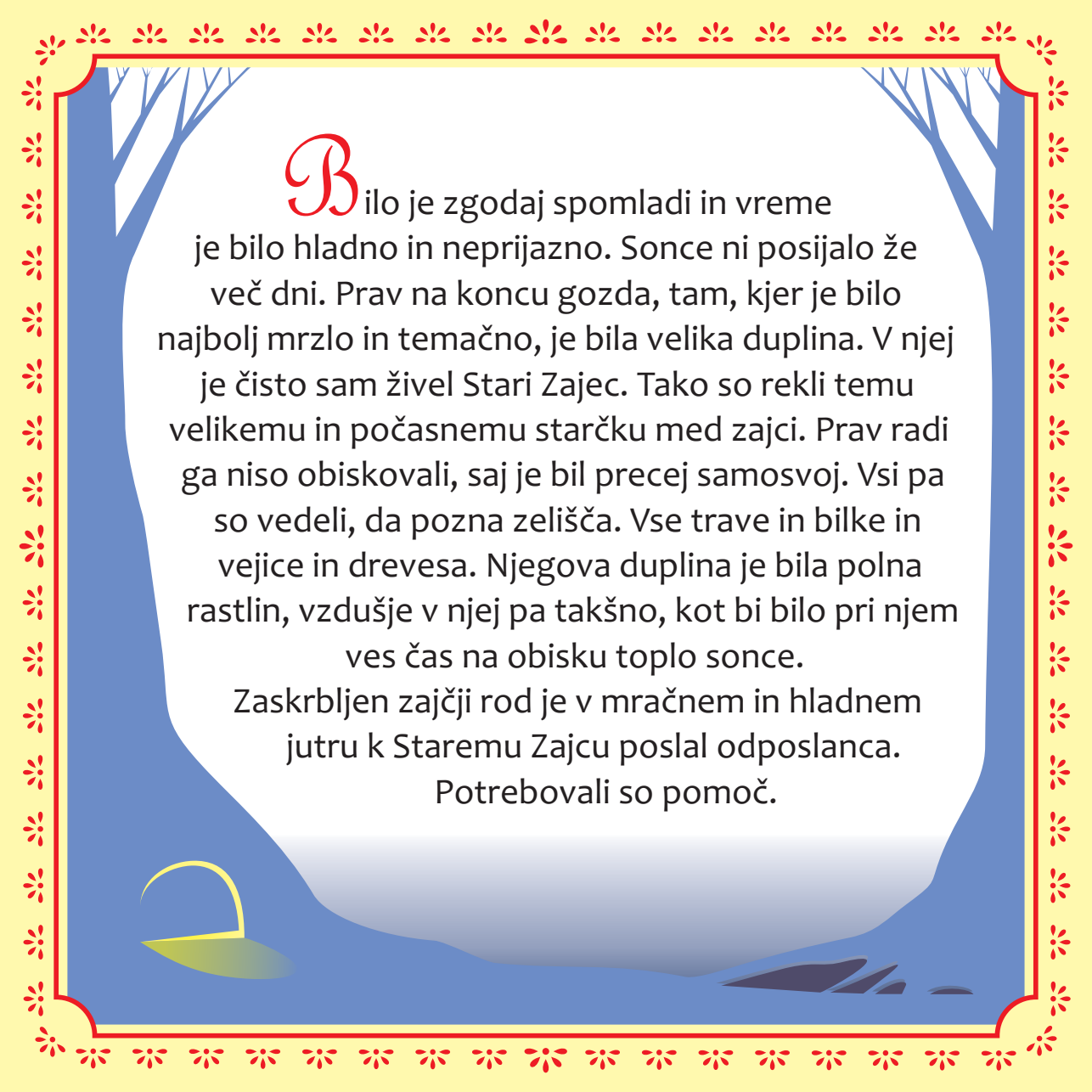
Vem, da je bil, preden je postal Velikonočni Zajec, povsem običajen zajec, podoben mnogim drugim zajcem. No, bil je skoraj tak, kot vsi drugi.

Bilo je tako davno nazaj, da pravzaprav ne vemo točno kdaj. Bilo je v velikem, temnem gozdu v Nemčiji, ki se imenuje Črni gozd (Schwarzwald). V tem gozdu so zime dolge in čemerne in zajci se naravnost dolgočasijo, ker morajo toliko časa čemeti pod snegom, preden pride pomlad in toplo sonce.

Ti zajci enako kot zajci drugod skakljajo naokoli in nabirajo hrano za preživetje. Imajo pa skrivnost. Med njimi je nekoč živel gozdni škrat. Majhen in zelo, zelo star možicelj je k veliki zajčji družini prišel že pred mnogimi leti. Ves popraskan in polomljen je meni nič, tebi nič, z drevesa padel naravnost v zajčjo luknjo spodaj. Zajčji oče se je želel pomeniti z njim, a je bil škratec tako zdelan, da je le zaspal. Ves zajčji rod ga je prišel ogledovat in se čudil prišleku. Nanosili so mu suhega mahu in trave, da je spal na toplem. Ta kup je postajal vedno večji, saj je vsak, ki ga je želel videti in poslušati, s seboj prinesel vsaj košček mahu. Več dni se škrat ni prebudil in strašansko je smrčal na svojem kupu mahovine.

Bilo je zgodaj spomladi in vreme je bilo hladno in neprijazno. Sonce ni posijalo že več dni. Prav na koncu gozda, tam, kjer je bilo najbolj mrzlo in temačno, je bila velika duplina. V njej je čisto sam živel Stari Zajec. Tako so rekli temu velikemu in počasnemu starčku med zajci. Prav radi ga niso obiskovali, saj je bil precej samosvoj. Vsi pa so vedeli, da pozna zelišča. Vse trave in bilke in vejice in drevesa. Njegova duplina je bila polna rastlin, vzdušje v njej pa takšno, kot bi bilo pri njem ves čas na obisku toplo sonce.

Zaskrbljen zajčji rod je v mračnem in hladnem jutru k Staremu Zajcu poslal odposlanca.

Potrebovali so pomoč.

Stari Zajec je pozorno poslušal o dogajanju v zadnjih dneh in škratu, ki se je znašel med njimi. Nihče ne ve, kdo se mu je bolj zasmilil, zajčji rod ali mali polomljeni možicelj. Pogladil je svoj star in že malo oguljeni kožuh in se odpravil na pot čez gozd...

V zajčjem brlogu so Starega Zajca lepo sprejeli in skupaj so pomagali škratu, da se je prebudil iz dolgega smrčečega spanca. Njegove rane so očistili mahu in nanosili v duplino zelišča, ki so jih v zgodnji pomladi našli pod snegom. Stari Zajec je družčini zagotovil, da se bo škrat pozdravil če bodo ravnali po njegovih napotkih. V znak hvaležnosti so povabili starega osamljenega zajca, naj nekaj dni ostane v zajčjem brlogu.

Povabila ni hotel sprejeti, ker pa je bilo pozno je obljubil, da eno noč le ostane.

Isto noč pa Stari Zajec sploh ni mogel zaspati. Razmišljal je o tem, zakaj je škrat zašel v zajčji brlog. Naposled je od utrujenosti končno zaspal, a ga je prav kmalu zbudilo ropotanje v bližini. Dvignil se je in zagledal škrate, ki je ležal sredi sobe ves ožarjen z blede svetlobo. Stari Zajec je bil ves iz sebe, da se še premakniti ni upal, škrat pa se mu je približal z besedami: »Ne boj se, le zahvaliti se ti želim, ker si bil dober z menoj. Poznam te in vem, da si v svojem življenju pomagal že mnogim in jim tako razsvetlil dneve. S svojimi zelišči prinašaš veselje, kot ga pomlad prinese ljudem v vseh deželah. Zato bo odslej tvoje poslanstvo, da boš na vsako velikonočno jutro razveseljeval ljudi, še posebej pridne otroke. Po prebujajočih vrtovih jim boš skrtil pisana jajca, ki jih bodo poiskali in te tako hvalili kot radodarnega zajca. Imenovali te bodo Velikonočni Zajec.«

Stari Zajec je le strmel v svetlobo, ki je obdajala brlog, škrat pa mu je smejoč dejal: »Podarjam ti moč v noge, da boš lahko hitreje tekel. Svojo moč prenašaj na mlade zajčje rodove, da bodo Velikonočni zajci od zdaj do večnosti razveseljevali otroke! Poskrbi, da bo vesel otroški smeh odzvanjal na vsako praznično velikonočno jutro!«

Škrat se je poslovil in zapustil zajčji brlog, Stari Zajec pa je prebedel noč in nestrpen čakal jutro, da bi preskusil svoje moči in svojo zgodbo delil z veliko zajčjo družino. Kakšna velika odgovornost je zdaj čakala zajčji rod!

Naslednje jutro je končno posijalo sonce in Stari Zajec je brez obotavljanja sklical okrog sebe vse zajce in z njimi delil zgodbo in poslanstvo, ki mu je bilo zaupano. Zajci so slutili, da jih čaka velika pustolovščina. Niti prešteti ni mogoče vseh jajc, ki jih bodo morali vsako leto poskriti na številnih vrtovih po svetu. Vendar so bili odločeni, da bodo zaupano nalogo opravili najboljše kot znajo.

Že čez nekaj tednov so začeli svoje prvo obdarovanje.

In vsako leto, ki je sledilo, so uspeli razdeliti več in več pisanih velikonočnih jajc.

Tako na svojem vrtu vsako leto najdete velikonočna jajčka. In v nastavljenih košaricah tudi, če ste bili pridni in ste si darila prislužili.

